

בנימין רובינשטיין

ברצח בעתרי יום ת' (כחם עם תשס"ז)

גולד במרץ 1918

14.8.47

א...חמקוב עובר. נחמי חנה רק תעצב.

חנה ריד על נשטתי בדומיה לילות.

עבג זרט על עת. קטוא, ללם כל קצב.

רוב כחוקק חנה ושלמותיו כחולות.

(מ. גיורט)

פ ר ע ו ת ב ע י ר .

קדחתה תאמין כמה כי גדול חובי.
 יאוש יתדמנה אל פחת-מליה.
 תכהש בכוחת מה קאיביה ידגולו,
 אבן-בבין, או חבל-תליה.

ולם לחכם הנסעה נצל נסעו
 יחדיו טמנו את עורקי הנשוכים.
 בושח בינתה. היתה בה נאפע.
 מפלת, מטומה, ביד הנשוכים.

הה, כפי גבך, העיר הנבבולת.
 בלושת. ועתה - כך תראה עלימות.
 נשחט ונחלתך במשעש וחולת,
 ונחלתך היחידה לך:

ג ל ס ד תו

לא נסער עוד הנפע. אך דם נבטף.
 אף נספ אלמנות לבקש לה קרבן.
 ומי יעצור? מי נטשו יארף?
 לתפיל את העיר שטרבה?

עקת-אל-קברות מתקרשה, מסתרעת.
 לבמות בבחוש: מי יפלה?
 מוחלמת ברוחב הפלוגה הסורעת
 בשירון בפגיון ובלת.

רוחף בשרה מסוד המות.
 מלה ויגוד כל נבטה-שטחון
 כל חסן ארבה ודרוע אל-מות
 לטתע נדטו... פכחון?

גם לא התחוש תבינהו למער.
 זו עיר, חזיונים לה היו לחט-פת.
 החשיג מעתה מזמת-חיתו-יער,
 ובפור לה מועד - לה תפת?

ע ל ק ב ר ו .

הברית, אל בכיון חצו מוקטים גויבים כל-כך, שטפס חוזה את
פותר לבו לבכות, הטילו בטעה כזבת.

קודם כל - ידנו למסמחה. לא בוכל להשיב לה את אשר בלקח
ממנה, משם שלה בוכל להחזירו אלינו. אך בראת, לשנות
ביחסנו למסמחתו, לחברתו, לילדיו, כי רחויים היינו
לאחר מזה.

בני, בחנו להפחד מפך. לא חבטה לקשור לך תוהרים, כי לא
יצלחו. כולנו - גם מי שבת רק התמול - ידענו את ערכך,
חיובך. אתה חבבת את החתנו, בבית את בנינו ושרת את
שירתו. שלום לך, בני.

לקבוץ: דוכטנו. לא חשבנו, מי כן בקדש את חלפת
חצור, אך כך קרה. כמך בבנה את קבוצנו. בשתל לבנות
ברוחו. - בני חלט וכבה את חלומי.
תוב היה בונה מורד. לא תמיד חבובים הם גם מורעים.
גשתל לחיות בוניט-מורעים כמותו.

ל ל י ו ט ה ש ב ע ת .

. . . זה שבוע ימים שאנו יודעים כי בני איכנו חתנו.
והרגשתנו טרובנית ומפחפת.
בקצוותיה יכוסס העלב המסומ.

מה טעם בהעלמת סגולות, תכונות יקרי הבטח וברכת הכשרון, לנו,
מטר קשרה של החברות הלוחמת היה לעיקר.

כדמות טוערת ומספיקה תסם מתך את אגדת ראשית חברתנו עם ברבות
הימים בבורח לחפשה.

בהתמקדו על השליית הבחומיך גזע ביררות שלעולט לנו יומלו רגשותינו
ומשפחותינו לבטוח מעבר לתהום ולחרוק את הגסר - לחיך.

טרובת של רגילות החיים סדוף הלמה, הלמה.
מבל, חוב יחזור אלינו חרבה מעמים את בטנה למעין הזכרובות
הז בעלה זכרו של עלט בחיר עיביים שקרי בגרות החיים העמוקה
התחילו להסתמן בטביו המהירות.

ליחזוקה.

על סוד בני.

הסוּן, אהב יוסי וסירה, תוסט, מתמרד, ישר דרך, ענו ומלא
אמונה הגובלת עם תמימות. בלהב ומטמין. מזיגה של כובד ראש,
הגות - עם דעת-קלה, שובבה. הוא חבו, מה שקורין בעבריות:
ר ו ח ח י ה.

בחברה - אחד מעמודי התווך. מבטחה, לוחט לעצוב דמותה, לכוון
דרכה, ללא סטיה ופסרה. אדם רב עובין. אילן רב-כח וטוריות.

זהו בני. כזהו. ללא מליצה וללא קטירת-כתרים-שלאחר-הסוד.
לא מט "מכות אנשים" אלא בסוי של מצוח שבלב.

כזה הוא היה ללא כחל ושרק. כזה רחיבותו בחייו, באבלינו ובחגיגו:
מבטח עצב ומטמח באג.

עתה - בתימנו. יתמות-ללא-נוחט. האבן הסוקלת נגעה בכבת עינינו.
אין שלום ואין נוחט.

ומתוך עצב עמוק וארון אין אוביט נוצרות הסוּן מהשבות של "בטיין-
בחסה", הלפי "אילון" שבהתגשטם יכלו להציל ולפסוע הסוּן.

איבנו יודעים על רגעי התחרובים. איבנו יודעים את הכחובי המחסבה
התחרובים בטרם הובחטה המכה, אך מתגנבת המחסבה כי שתי תכונות-
יטול הן הן שהיו בעוכריו. מרגו הלוהט ואמונתו באדם, אפילו
בחיותו-אדם אלה. מי יודע את לא, בעת קטצו אל מול החסון, בצנץ
בו עוד שמץ של אמונה: "הם לא יעשו זאת...".

האמין ומת באמונתו זו.

יחלמו ימים, הקבוץ ימטיך את חייו ומפעלו, אך הטרצה שבבעה בתומתנו
עם הטתלקתו לא תאחה.

זכרו יבון בלב כל אחד ואחד מאתנו.

אחם המתים אליבו לא ישוב
מה בעטת אבתנו החייתק. "

רחוב גועס. הסמס מסנוורת
תקצפת תאזות. מיות קרועים
ועוררון, כמו מחלה ממזרת
יבלע את אור היום הזה חיים

היום בהיר. וחסקין בותקת
חסון גועס פרוע נצמה דם
ורק האבן אל מרום זועקת
מול אבדנו של צלט האדם.

אחי, שלום. אתה בודד נצבת
לבך תמים מול אלק מסטמות.
ידך ריקת. כי רק אתה אהבת,
אתה אהבת את יוסף עד מות.

עלנה.

היום בהיר. והחמה יוקדת
אורה לוהט, לוכבה כלובן טיד
לאן גבוס? היד כל כך בוגדת -
דאך אלכ באמן תמיד.

אם המתים אליבו לא ישוב,
איך נברך על אור ופריזון?
איך נאהב שדותינו, כי יבובו,
שדודים ואבירבים, שבויי יגון.

ארור הלילה. שתיקתו: מגור
זעקתו: קול אביה שרופה
אך שבעתיים יקולל האור
עו יחיך לקראת סמין שלופה.

ח צ ו ר - חטט מכלצל כמסעות גמחית.
ח צ ו ר - בטמעת כ'חזק ונמץ.
ח צ ו ר - חית בטחבתן לילת ספרים למוילדתך.

ובדמה לי כחילו החליט הטבע לזכור אותך לעולמים על החבתך העמוקה
אליו.

עם זריחה, כאשר מעל לחצור שלך, הנכסמת, שורה שלוח ומנוחה רוגעת
רמטובי קרביים פוריריות וקלילות שולחות אליך את ברכתך. ושאר כך,
אחר עבור הטמט בטלולת הלוחט מעליך, עם שקיעה, חית בפרדת ספן
בטלוח אליך בצער וגעגועים את קרביה האחרונות בהנטיחה - לחזור...
וכך - לבגח.

וחילו הרוח כחן, תמידית כל כך, גושמת בכבטיה טעד ושפחה לעובד,
חטרת מנוחה ומרדנית - כמון.

ובדמה לי כי לעולם לא תיעף מלטטר לך על כל חויה ומאורע העובריים
על חצור שלך.

ובדרך טובה מאתך, חית תעיר בלבנו תמיד את זכרך - לבגח.

טרה רוזנברג

ילדון טרוץ, מנושם, פגיו מדומים מרוב ריצות בלהבות -
 הנה "מלך" בן - כך בקרה בטי חבורת הזמטוטים בני-
 השמובה - "מלך הכלבים", כי כלבים יש לגדל, הם
 מתימים תועלות: שומרים, מגינים, מבליים עקבות וגם מטטר לרכב
 עליהם וללפטם, ובכלל, כיצד תתקיים בלעדיתם להקת ה"שודדים"
 בטגובו של תוט טויר?

עם ילדי הלהקה טוטט בטמטנות המעוקלות של השמובות, בטעות השלף
 המחורצים, בין גורבי הרשת "סבלר" במערות קטרי הטגנדרין.
 עם גורגו "מפעליים" עם ברקמו הרמטקנות.

- - -

מעבור עטר שנים.
 גדוד "צבוי" וגדוד "טרובייה" מתל אביב, צועדים באורד רחוב המלך
 ג'ורג' שבירושלים בדרכם לפסגת מדה. ובטורה, אהד, מדום שנים
 ומובע מקובי מכה את עשרת טעור רחשו.
 תהו "מלך"?
 לא, לא יתכן. הן הכוור דבן הוא בעל טבט חוקר-בודק, שקט ותמילוי
 מבוצ ומתביט. ול"מלך" היה טבט בלהב טומט דמיון, עטיר ומתלהב.
 ועל גודן לוחטים - רק עתה "גרגבו" גורו אליבו מה"בית-טרי"...

- - -

במרחב. בית אלפט הותיק בקבוצי הטומר הצעיר, תל עמל צעיר מטקי
 הטומר הצעיר ורהטון לישובי חומה ומגדל העתידיים להזדקר בכל
 שטחי הארץ, "טרטט" ברכבת העסק, השדות, הטיקים, בית זרע,
 הדגביות.

- "מטגבו בקים את קבוצבו בטטו בדטטים כבטטדות, בטמן עצים
 כבדגביה, וחד קריטה בקים במרכזו טטר דוגטתו לא תשורבו עין -
 כטבילול יתחלזן ויזדקר, עטור קטטוטים ושביילים כפתלים..."

כברת, מנחה, גילגילה, כפר תבור - ששניה בראשית, אפואי חוד
 קדומים וגבורה ראשונים, המיחלים לינו של החלוץ העברי.
 השין הם מצטיינים לקבוצתנו? וגם כפון, כמנובט-פורט, כמבטל קרן -
 בוקט חלוט הגליל, בשדרות הנימית הבעלמות של הכמיתה אל הצוף
 הגלילי, אל הקרקע, אל המסימה הגדולה אל היעוד החלוצי.

- - -

גולה בנימין שבתל הביב. הצות הליל. הטויימה שיהת הגדוד.
 - הזנו הגדוד טיצור את קבוץ ג'?
 - מן זהו ועוד אידה קבוץ ג'ו עובדתו

והגה מספר להמגרת הנובעת - בותיות מעוקלות, טגנון מטובט בקוטי
 מכמץ הרעיון. גולט החתלהכות, העטיון והמסירות של אותו "מלך"
 טרפעים.

הכן זהו "מלך". הכרתיו.

ינו כבדה, היבה מפליחה להעלות על הגיר את אשר הוגה הלב. גוט
 סלע גלמי. דמי המטה אשר יבקיע אותו ויזרים טפע המיים החיים
 המפורים בו?

- - -

מלחמה על האדם באברה, על קיומו של הפרט, על שתוף, על חרטט
 המטטה. "חיים קשים".

החרי תקוטה מלחמיה - מציטה ככית גן. עם רדת ליל מכוכב, בערוץ
 הצמטך לפיג'ז, יושבים ומשוחחיים. "מטה הקטמיט" עוד היבנו, האדם
 מלח עד להתקע והין טבע. במעבור תקוטה קצרה - "החור וחגל".
 הכן במטה המטה, והמנוע טקר את סימיו.

- - -

מכסוך ועלבונו. אחרי הכל ובכל אותן, קטה לאיש לאדור לבטט רעהו.

חרבה שידין וליילין מוקדלים בין אדם לחברו, בין טרש לחברה ומקצאים את הגימט'ם השמירות המקטרות אותם. ולמרות הכל, ברגע קטת הרי הוא המעולה, ואת איבנו כבר המגע הבלתי המצעי, הרי סלת העדול במטרת דרך מ'סחו החר.

- - -

... ובעתון ערב סמו המלה בכותרת. ועומדים שלוש חברי קבוץ בתל אביב ורואים את הכותרת... ולא שהם רוצים להסלות את עצמם, ולא שחייבם רוצים להחמין למרחה המתוב, ולא שאין חדבר מתקבל על הדעת - מטוט אין זה מגיע אפילו לתת החכמה למרות כל העובדות המתוכות והידועות, אין הכותרת מדדה אתו, עם אישיותו. ולמרות שרואים זאת שחור על גבי לבן. הרי זה ברור לנו שיש עוז רבים בעלי אותו סט בחרץ... החכמה מטוט בחוסן הורגבי אינה מאטרת לעובדה לחזור לטודעת.

ורק כעבור מספר שעות בהגיענו לחצר הקבוץ - המט חרעט.

חילן זה איננו.

עמים ישוטטו קודרים, יט ערפלי יתיו בזעף שטבי גלים אל צוק ערירי... יבבת תן תמלח את האויר עד כי העלטה תתבטף לרטיסטים, זמיר ידוט לטתע...

חילן אחד במל ביצר.

כשחלד החילנות ביצר עבות בזמל סוכה רעם, הוא בהכרח ישבור עבטים גדוסי מרץ וחיים מהחילנות הסמוכים לו, הוא קורע עליט גדומים. רבנות עליט תפחית ותמימים מפרפרים באויר ובזורים. במילתו טרעידת את החדמה הרחק מסביב עד כי גם החילנות הרחוקים ביותר יזדעזעו. עדי חזניהם תגיע חיושת העליט העגומה, והגביחות המאוידות של הענף הגדוע יתערבלו. הצלילים יתפרצו בסערה טראית ולתע יסוך הסער, ידוט היצר. החילנות החלמים יבעצו עיביים בקבר החפל על חדמה הטוב, עיביים עגומות לחם, כי גדולה חבדה חזל החילנות איננו עוד ביצר העבות.

בני במל. החדט אשר טפע חיים בכל נימי בטשו וגומו, בני זה אשר הוא היה החיים עצמט, הוא איננו. הוא נטל שבי בזרועות המות, כה מזורה ובלתי בתפסת העובדה חזו. לעולם לא בטמע עוד את קולו המרביץ, קול אשר חדר לעסקי חבשמות, תפיט לבבות קפומים והוציח לאויר את החיים החבוזים. בני זה הטלה חדות חיים, אשר טפע והטמיע שירה גם את חושלך לסדבר שומט - הוא בעצמו נדט. הלך ללה טוב. מלה חרורה זו, טסוק זה תאחרון, טכוומת את האגרוף, טקטיהט עד לשד העצמות, כי אין אחריה ערעור. היא פולטת במחזריות כחורחת ממוסת, לתוך שלל צבעי החיים ופורסת ערפל שחור וכמד.

קיץ שומט וחורף טקטיט יבואו. הטפעים יגלידו. תאילנות

ישתחו עבטיהו הדתיים עטיטייהם, יצמיחו עליהם בטבע, והזו יסקוט
חלה והמועקה תסור.
אך דבר אחד בלבד לא יחליט, דבר אחד בלבד לא יטחן מעל פני
היער, חלה היא התחום העצומה אשר בפערה בטפתיע, אילן עבונג
בעדר פתיער. לשונג יהיו המספטים, התחום לא תכוסה כי אין סמ
מרטם לה.

יש והאילנות יוטיטו את עבטיהם מעל התחום עד קצה היכולת
על כמב, אז ישתלבו העליט, סמם יסככו על התחום, אולי תעלם
הבלחה מעל פני היער, וחנה דומה והיה איננה, אין טפע זב דט,
היער טטתעף על פני כל הארץ, אך יבואו ימי צרה ומצוקה.
עבים שחורים יציפו את השמים ויתלו על ראשי אילנות. התחוללה
טופות זועפות, הזדמנות לעקור היער מיטודו, אז יטלמו האילנות
את הרבותיהם-עבטיהם ימין ושמאל ויכו בעבים בכל עצמתם...
ותגלה הפרצה, האילנות יאטטו בעלטה את הברט היקר, תוזק,
אשר בין הרבטונים היה בעת צרה, כי כל כן מורגט חבורך
במטיכתו החברית, בגבורתו.

ויש ובימי סמחה, ילטף הצטריר בקצה כפשו את צמרת האילנות,
אז ילבט היער מכלוליהם ירוקים, תטחן הסירה ויביעו האילנות
את עבטיהם בטכרון, טכרירי סמט יתגבבו מבין העליט ובחדטם
זה אחר זה בטובבות יבקיעו בכחלה את חטכת התחום...
וירגעו פתגם...

יהודה א.

הלב הצונק.

היך הנוחזת בעש מתכוונות ומטאבת לכתוב - כלום במלים אמר "לתפוס" את דמותו המטפית של בני ובדיו - להסטידוד והמלים שנוחות עלי המעם על מוות, כי גדולה מזלת היך ומעורר כקבר - המפע. זה חודש ימים, לא טר ממני תדמיון. המם יללת חתיה אינה עדימה על בלילות המושבת?...

על שלוש תכוונות יסוד אחתתי והערכתתי את בני מאוד: על זומץ לבו לצאת יחיד במערכת, על מתקן התמזרי להתגבר על נגודי עצמו והחרון חביב - על לבו הצונק.

כי היה אפיץ לב ידענו גם רחובו... אך הוא גילם בקרבו יותר מזה - היה בו הזומץ הנדיר, וגם חכה, להתייצב ולהשתר יחיד במערכת; בקרב של רעיונות או אגרופים, בין אם צריך היה להלחם בידידים או אויבים. משום כך מטוגל היה להפוך את אויביו לידידיו ואת ידידיו לידידים טובים עוד יותר. את אשר אשב - אמר בחריפות ובחכמה ואת אשר אמר - עשה בהתמדה וללא רתיעה, בין אם בגש הדבר בחייו הפרטיים או הקבוציים (במידה שאפשר היה לתמוך מצלו ותום כזה).

טבורתי שתוא גם כמל קרבן בשל זומץ לבו לצאת יחיד לקרב. רבים מתגנו שאלו בחצי-טה או הגו דתה בטורר מושבתם: וכי למה היה עליו לקמוץ מהשנדרץ כלום לא יכול היה להשתר עם החחרים ולהפצע כמותם? תאוריים - כן. בני - לאו ודתי שהתערבם כאן יד הגורל, אך לא טחות מזה היתה שט גם ידו של בני. חש אפי, כי בחור שמתו לא יכול היה להסלים עם המחשבת שתמות ישיגו כ צ ט ו ר ב כ ל ו ב ומטוט כך טרץ ודיבק לקרבתו, כדי להחליץ בקרב. העובדה שהחחרים ניצלו - מקרה נוח; זה שבני בטל - דרך הטבע הטוב. במובן מטוים הוא היה קרבן של עצמו.

החבתי את בני המבוק תדיר עם בני; כי בתוך המבוק הזה לייסור
ביגודיו הפביסיים בגר הוא וכשרונו, (ובו - במבוק - רחיתי גם
את נחתי הערובות לכך, שעמיד הוא להיות להם טתם-סופר).

רבות עקבתי אחרי הקרב הסמוי הזה. כאשר וכסופר היה עיקר כוחו
בתמיסת העולט בדרך הינטואיטיבית, בהדירה של עין כוחנת, ברגישות-
הגבה של מסברנה. וכיוון שידע שאין זה מסטיק אתו תמיד להעלות
את סמך התרשמותיו על מטי ההגיון. בטעת שיחת היו מחשבותיו
בוקעות ופורצות כמתוך מזרקה, והוא תמיד ניסה לעצור בעדן
ולתרגמן. כשהיה במסל לעיתים להעמיד סכר בפני הרעיונות המרקזיים
בדקדוק והמתודטים תמיד היה אומר: ביחתי, התבכתי הפעם, לא
חשבתי מסטיק מראש.

בהיותו אימפולסיבי ומפוזר מטבעו, העריץ אצל אנשים (עמים או
יחידים, קרובים ורחוקים) את השליטה העצמית, את כשרון התרגון
או שלטון הסכל. היה בושך שפתיים כשלה עלה בידו לרסן את סוגו הסוער
והיה גם מולתה מילד כשנפל בחלקו לתרגן, משתו של מסס, לפלס
ולקבוצ המיקים לזרם החיים בקבוץ.

כיון ש"מחשד" מאגרוטיו המשתפעים כח (כה שבעי היה בשבילי ליישב
טכסומים בין גברים. "מסמטימים את המלחמה" - היה כוחג לומר -
"בעטת קל על הלב ותפטר טוב ללחון-ידיים כידידיים"), היה מסקיע
ברגעים של מתיחות את מיטב רצונו כדי להתזיק את מאגרוטיו ב"כליט".
במידה שהדבר נוגע לחייו בקבוץ, הוא השליח בזה, יותר מרבים
שהם בעלי עקרונות צמחוניים ומאגרוטיים "קסמגייט" במקצת.

בני ידע הישב שהסכלתו אינה מסטיקה, ולכן השוער על טגמו זה בתירוק
סן - קרה ולמד סכל ובמל רגע פנוי שבוחר לו - ונחת התוצאות סכך
היתה שרמס לעצמו את הבקיות בעברית וגם המבגלית לה היתה כבר
זרה לו.

כך בגר והלך החיש תוך מבק אמורי עם מחשבותיו, רגשותיו ומאגרוטיו.
ובקרבו בגר והלך גם כשרונו לסיר ולספר.

בני היה גם בעל לב אנוש - רחב ככתפיו, יודע להתגבל זיודע לצחוק.
אם המליח להיות מהנך כהלכה וללמוד את הילדים ברשת קטמיו ואם היה
אחד מהנבטים הנורא ביותר לבריות, יש לזקוף זאת בעיקר ללבו הצוחק.
הוא צחק, כי אהב את הילדים (ולא רק אותם) ומכיוון שחב, מסוגל
היה לצחוק בטוב-לב כ מ ע ש ב כ ל ח ת ב א י ם.
לכן, יכול היה גם לעורר ברשימותיו על חיי הקיבוץ צחוק עד דמעות,
על נגמים טכניים ביותר, כי חיציו זרקו בכור לבו הצוחק.

בקרבתו פעם לתפקיד. דובר נבי, בפגשנו על הכביש. כרגיל לחץ את
ידי לשלום בחוזקה. שתקנוג לפתע הוציאה מכיסו את אולרו החביב
עליו והתקע אותה במפי. משוכנע הנבי, כי אילו החזיק אותה שעה
בירו את לבו ולא את אולרו, היה מביש אותו באותה קלות שבאצילות,
כי בני היה בעל לב אנוש, רחב ככתפיו וצוחק.

ז'קו ט.

בריתם כותביהם. (קטעי פתחים)

"... וחריגי מסתובבת עתה בבית הגדול והעזוב, מסתכלת מדי פעם על הקטע הגדור שישמסרם ואיני יכולה להתמסין למראה עיני.
 מוזר, שבזמן האחרון הרבינו לדבר דוק ב.ו. אין זה בעצם קרחה סתם. לאחר שקבלנו כמה מכתבים מסתארים את הסצב בקבוץ בצבעים כהים ביותר, באופן שבעי התחלנו לחשש בקודות אור (מסמציים רחוק מהבית אין רצון להתמסין בתאורים חוזי-
 שחורות). וככה באורך-טבעי המסכבה במחזה בו, כבאחת מאותן הנקודות. עצם קיומו חרי עת (היח??) מקור חיים ער ותוטט.
 רבים מהתנו מסוגליים לפעול ולהתמסר ואולם בני חוג אחד המעטים שיכולתו לפעול אינה תלויה בתנאים חיצוניים.
 אי רצונם ואי התמסרותם של האחרים אינה מרפה את ידי, כי המסובבת וחלמיון היוצר, חם כלבד חוג את הכח היוצר והלוחף.

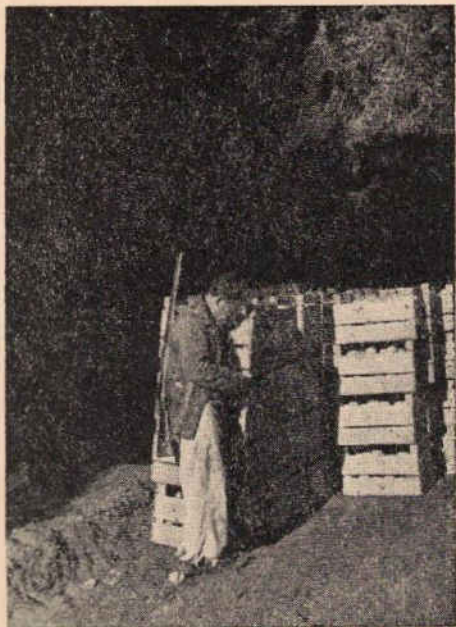
חידעה שיטבת עוד אנשים כמותו חרי היא המסיקה על מנת לעודד ולטעת תקוה בלב כי ודאי יתגבר הקבוץ גם על מסבר זה.

אלה החוררי מלפני טבוע-טבועיים. כתבתי לו גם מכתב ובקשתיו לעזור לי. ציטיתי לתשובה ו... כעת הקטע מאתוון לפני ומה אומר עוד?

חזק ואמץ
 אלה

מגז'סטר, 26.8.47

... זה סודיך באסיותו. זו הטעם דלוננו מהאבדה. זמנא, כונא
סגל חלב עליו, על אוסר התביון וחוסר הצדק, על חבלתי בתסט.
אין סח להוסיף ולכתוב, כי בכל טעם ככל רגע זה עולה ומסיף את
חלב וחמוץ הסטריים לתפוח את העובדה בבהירותה האכזרית, איבבי
יודעת מסום סח, אבל בסבילי היה הוא אחד אסר הוסיף את הטעם
העדין, המלא חדה לאותה טרקות החיים המסורטים. איך אסטר?
כאילו חלכו, קיוינו, בחכו, איסינו ולסוע ותבה בתסכה
תקעה על טח, תאם בנמת כל מעסינו חסרי סחר? ורק חולכים
לקראת התסט?

762
1962

/ לקטבו בזה, באורח מקרי, כמה משיריו
ורשימותיו של בני.
כל רשימותיו - שירים, ספורים, מאמרים,
כאמור להגי תקבוץ ובטטיו - חובה
עלינו לקבצם, לרכזם ולהוציאם לאור.
יהא זה שלום-מעט למשאת גמט סגודעה באבת. /

לאתר החוקש השבתי.

גל אור גדול וחום.
לכבודית החולצות ופני החברים...
עיניים משואות.
דק פגישה מסוערת ו...אלם.
חבה מתפרצת ו...בלפת.
פנים כפולי טבע.

החבה וזרות ובושה על סתיון.
דק פגישה טגאה ועבר בעיניים.
רק רטיטיו וקרעיו, משליות בוצאות,
תלויות עוד ברטנות וחרימים.
מטררות "על קוצי המחטומים"

והלכ המלחמה בזוטה של ארובה
מטובן לעצמו את לקח "גט דו..."
גם דו לטובה.

1944

אל מול חסוק המוכב,
על פני כדור תבלו
ממבט פטל ענקית במה לו אדם,
בתבונה כסיים.
גזית חצב אותה מתררי החסם
שמיר סתם אותה ותקציעה.
ביל אמן דק-יל תוי פניו חרט בה
בצלם נשמתו עצב פניה
ויקרה לה - ה ס כ א ו ב.
ותחי מתבטח אל שמי תבצח
אל רזם הכוכבים
מצבת מכתוב
עלוטה ושגיבה
ומסדה איתן בדרך.

1943

ח ת צ ר ו ה ב מ ל י ס א

- ק ט ע -

תצדק

(טר)

הך בבלי, גרס עלבון ועצב
בה בטוטה על כפטי הקצב.

הז הדרך מזמרת,

כל הדרך טרה סיר.

פליל קליל, עולה תמיד גבות.

וחתו על נוסר רב בבוות.

החדוה עולה גזכרת,

משתלשת הוויר.

הן מהם, טוחי, עולה במסס של הסירים.

מלבמס הפליל עולה בהיר,

וצרצר בין צרצרים,

יסוויר את זה הסיר:

צר, צרצר, צרצר, צר, צרצרה,

זמר צרצורי כה מזמרה

כי במסי בי מתעווירת

רק בצר-ציר-צור זעיר.

גט לבמליט סיעמולוי,

סכמעס תמיד יומט יום חול היום,

גט לתם הרי מגיע,

פלצולט של הסירים.

הט ימביד מפור מפור הטבל

הז יבות לעזרתם הטבל,

בפלייליט אסר יאמיע,
בא חיוך אל אחיים.
כי אבה הלוך הלכו עדות הבמליט,
כך הולכים תמיד בוסאי העול,
ופאחורי הבמליט,
און בותרי אדה גדול.
באדה אדה, ארצר ארצרת,
אמר ארצורי אה ארצרת,
כי באאי בי פאעוררת
רק באר - ארצורי זעיר.

(פאסיין)

אבה באים אבית העמלביט. ארצרת בא פעט לעמלביט,
על אומר אסר אבוי מין אטלליט.
אררר. אררר. אמלביט עמלביט,
אלכאי ארצרת, העארי חיבבית
רגע קט!

שמי הנגב.

מעלי היו פרזשים שמי הנגב הליליים.
טהורים מטהור.
למי אדמטף- חטתי.

לעט רעבן לא דרכה עליו רגל? לפה חסלג? לתם יוביט? לאגלי חשל
על חטתי ימלית בבוקר? - ולה תם.
טהורים היו מהם. רחמים לעין קץ וקטרוגם פעמי-מאסיל בכחולו
עד תבדן העין.

ואמה הז ובהא אלי אהבתנו. וזכרתל את תם עיביך, את צחות גורך,
את רעבנות רוחך ובסמתך וחטתיבי שוב במרחבי ישותך
המעמיקים-מאסילים בכחולם לתין טוף -
ואדע כי כך לאהבתנו ידמו שמי הנגב הטהורים מטהור.

לילה.

דומית חרים.

פנסי רחוב קורעים בהורם את המוסל.

החומה טובבת את העיר והוזרת וסובבת (אל תאבד באפלת).
המטעל הגדול.
צריחו של דוד.

בתי. בתי. בתי. שקועים באשמגים.
חרוה מבושלת את הקור.

חרוה - שוחה.

עולה חרוה על כתפי חרזים, מתגלגלת ושורקת בכל חושי התיל קטרוזים.

עגבים המוכים בטאים.

קרעי ערפל וסחבות עבים באסדות ברות. גמזבים מאוד אערפליט
הנשתיים: בוקליט בגגות, באוזים במגדלים, בצלבים ובחזיי הסחר...
מעטן.

עטן כמד בטא ממערב.

היטות משתוללות עם הסטן

גלמה, תבערת עולט היאן העולט בוערן

בטא כדור ענק לתוך החוטך האיין טופי, טט ועף בוקע ומפלה את
מסלולו באפלה ומעליו עטן כמד, הרי אדום, מתאבכים וטובבים
במחטת. דחופים ובחוליים. העולט בוער.

יבאר לו העולט - עליו לבעורן

- - - - -

הסערה מכה את הקור ועוטה ממנו גלים.

- - - - -

העיר שקועה באטמנים.

אוקטובר 1939, ירושלים.

י ר ט ב ה י ר .

הסדה ירוק, פתוח.

הטמית מכחילים.

רוח שיצא לטוח

מטפטט לו עם עליים.

במרחב הטוט בבנת

עשב רעגן לועס.

מקהלת צפור פוצחת

סיר קולח, מתעלס.

המולת היום גזתה אט

מבגיבה רבת עקות:

חריק וטריק. קטקוט זטעט

ביד וגייע קפץ ודלוג.

תבל שטופת אורה וזוחר

אור מרחיש בכל בקיק

ארורות חזוה מטיל בפותר

וטלב כל על מרחיק.

- קומה עלסן מה תחבורה

בעצט יום בחיר כרייט?

עט כל חי רבן וטרוקה

צהל כרוח בהרייטן

- כן, רעי הטוב דברת.

טוב היות מה לרוחות

... אך הבט בא רגע אבה...

הן רגליי... רגליי - כרותות.

(בבית החולים. 1941)

ת ש י ר ה א ח ר ו ן .

בעוזות בגופים מלועות חסרב.
צמאובו חסדום את דמינו ישתה.
ועולסת חסדום. על חרשו אט יכרע.
לה שרה חסנבים - ויסטה.

כי בותר אף וותר. עד אין אוד להצית
ופזורות בחלל ערמות בדריים
חתיבט גם חיד חסלוחת להציל
ותקמל בחדרי חדריים?

לא פתרוגות אלוחים העלים
רק מחוסר אובים בה גדחמו
לא ירד כבר השל על בדים ועלים
לא ירד כבר השל
וברכמו.